

Temesi Ferenc

MTK

„No sports.” Churchill válasza arra, mi a bosszú élet titka.

Tizennyolc éves koromig úgyszólván egyfolytában sportoltam. Akkor rátértem a csajokra és a beatzenére. De erről majd máskor.

Most csak gyermekkori-késő kamaszkori eltévelyedésem előtt szeretnék hódolni. Nevezetesen azt szeretném elmondani, hogyan lettem én, szegedi létemre MTK-drukker.

Hát úgy, hogy valami magyar emberek nem föltalálták nekem a televíziót?! És öt évvel egy utcánkbeli barátoméék után (neki lakatos volt az apja) egy meglopott örökségből, de mi is vettünk egy tévét.

Mert hát különben minden normális gyerek az iskolában, de az utcában is SZEAC-drukker volt. Szegedi Egyetemi Atlétikai Klub. Párdon: Club. Régebbi neveire helyhiány miatt nem térek ki. De hát azért ez mégis másként hangzott, mint a Szeged-Kiskundorozsma! Mint egy vasúti megállóhely neve. Pfuj.

Először azt tanultam meg, mi az az „ofszejd”. Mert édesapám ezt kiabálta a tribünről a „fújj bíró” mellett leggyakrabban. Off side-ot mondott szegény, csak magyarul, vagyis lest. Ekkoriban még olyan kicsi voltam, hogy nem választottam magamnak csapatot. Viszont nagyon szerettem a ricát, vagyis a szotyit meg a Fradi-meccseket, mert arra mindig megteltek a lelátók. Mit tudtam én arról, hogy az emberi élet legfőbb tárgya a játék! Meg hogy a föld a feladatok kertje, a mennyország meg játszótér.

Az ember nyerő állat. Mindig jobb akar lenni valamiben. Az ellenfél félrevezetésén alapul az, amit versenyszellemnek hívunk. Ebben, mi magyarok, ne szégyelljük, nagyok vagyunk. A testedzés meg marhaság. Ha egészséges vagy, nincs rá szükséged. Ha beteg vagy, nem szabad élned vele.

A gyerekek örökmozgók. Egyetlen dolog állította meg őket e században, és az a televízió volt. Bizony mondom néktek, mi voltunk az első generáció, melyet elkapott. Mi valánk azok a folyton nyüzsgő gyermekek az ötvenes években, akiket a tévé tett mozdíthatatlan tárgyakká a hatvanasokban.

A tévé hatalma. Amikor a válogatott meccsét közvetítették, én vigyázz állásban álltam végig a himnuszokat tévé őfelsége előtt.

Hanem az a meccs! Leírhatatlan volt. Olyanok játszottak a csatársorban, mint Bödör, Kuti, Sándor Csikar! (Csikar a szegedi Móravárosból küzdötte fel magát tisztos polgári létre, akár az édesapám.) Azt tudtam egy régi novellából, hogy a valamikori MTK-szurkolók úgy biztatták a csapatot, hogy: Tempó, MTK! Még a vízilabdások csatakiáltását is megtudtam később: Bele, bele, bumbele, M bele, T bele, K!

Az MTK a Juventusszal állt ki, és ez – akkor – egyenlő ellenfelek küzdelme volt. Hanem a bíró! Ideális esetben meg kellene testesítenie a Legfelsőbb Bíróság érinthetlenségét, egy közepes akrobata fizikai képességeit, Jób kitartásával és Buddha bonthatatlan nyugalmával megáldva. De ebből a bíróból mindez hiányzott. A nézőtér tele volt, háborogtak az emberek. Akkoriban még az is kiment a meccsre, akinek volt otthon tévéje.

Végül is győztünk. És akkor! Akkor szerettem bele az MTK-ba. A két kispad egymásnak esett. Gyúrók, orvosok, tartalékok, edzők. De régifajta szódásüvegekkel ám! Az adásrendező nem keverte le a jelenetet. Nahát, én akkor fogadtam meg, hogy az MTK-nak szurkolok.

Ezzel csak egy baj volt: elmondtam az osztályban. (Tiszta fiúiskolába jártam.) A srácok többsége természetesen a Szegednek szurkolt, de akadtak Honvéd-, Vasas- és Újpest-drukkerek is. Ezek mind nekem estek. Azt kiabálták:

Libások, libások!

Én szerettem verekedni, de tudni szerettem, miért. A többiek nem tudták megmondani. Végül az egyik osztálytársam, aki fölmentett volt tornából, épp ezért mindig ő volt a fogó a szünetekben, megmondta:

Azért mondják, mert azt hiszik, hogy ez egy zsidó csapat.

A baj csak az volt, hogy én nem tudtam, mi az, hogy zsidó.

Ő azt mondta:

Nézz rám. Én az vagyok.

Ránéztem, de semmit se láttam, ami megkülönböztette volna tőlem. Talán akkoriban csak órán hordtam szemüveget, ő meg mindig. Amikor negyedikben a tanító néni ki akart közöszíteni az osztályból két hét iskolakerülés és öngyilkosság kísérlete miatt, csak ő mert odajönni hozzám beszélgetni. Azért ez eszembe jutott.

Ettől kezdve már makacsságból sem váltottam csapatot. Ha kellett, verekedtem miatta. Kellett. Aztán jött egy MTK – Glasgow Rangers visszavágó. A csapat Skóciában kapott egy négyest, itthon viszont – Kuti góljával – őt – nullra győztünk. És ezt mindenki láthatta a tévében. Mintha egy kicsit kezdtek volna tisztelni különbségem miatt.

A gimnáziumban már nem számított, milyen drukker vagy. (Velem együtt négy fiú járt az osztályba, de a többiek közt se volt olyan fontos téma.) Kezdett kopni a kitartásom. Meg aztán egyre kevesebbet néztem tévét. Az étellel voltam elfoglalva.

Ha megkérdezték volna az egyetemen... De nem kérdezték meg. Tíz nullra kaptunk a TTK-soktól a gólyabajnokságon, mi, bölcsészek. Amikor Pestre kerültem, néhányan fintorogtak, de rám hagyták. Akkoriban már nagyon megfogyatkozott minden csapat szurkolótábora. Kivéve a Fradiét. Amikor a fiam a Ferencvárosban megszületett, vettem egy Fradi-törülközöt, és elkezdtem szurkolni a Fradinak. Aztán olyan lett a magyar futball, hogy az ember jó szívvel nem tudott már drukkolni senkinek.

Egy válogatott meccsre azért még kivitem a fiamat. Ott volt egész Magyarország. De a Felvidékről, a Bácskából, Erdélyből is. A büfében például Eörsi Pistába botlottam. Ez volt az a magyar – holland meccs, amely csak jutalomjáték volt számunkra. A fiam egy idő múlva már csak a papírszalagokat gyűjtötte, hátat fordított a pályának. Igaza lett. Egy – nullra kikaptunk. A fiúk eladták a meccset. Nyolcvanezer embert loptak meg, meg néhány milliót, aki tévén nézte a mérkőzésnek nem nevezhető pilinckázást. Azóta nem járok meccsre. De mindig tudom, mit játszott az MTK. Egyszer egy festő, aki Párizsban élt, csak erre volt kíváncsi.

Pedig hát mindegy. Ha a Nagy Bíró jön, úgyse azt kérdezi, vesztettél-e vagy nyertél, hanem hogyan játszottál.